

XXXIII. ÉVF. 1933 JÚL.—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Jézus a mi életünk. — *Timaffy László*: Lélekmentés. — *Diamandy Viktória*: Könyörgés. — — —; A katolikus öröm. — *Kupka Izabella*: Harangszó. — *Volarics Ferenc*: Újmise. — *Szabó P.*: Fiat! — *Valkony Ferenc dr.*: A templom. II. — *Tokody László*: Jézusom, mindenem! — *Központi*: Július—augusztusi imaszándékunk. — *M.*: Egy öreg plébánosnál. — *Sn.*: Antonio Martínez de la Pedreja. — *Német István*: Lugánói emlékek. — Oltáregyesületi élet.

A *Szent István-Társulat* kiadásában egészen magyar munkával előállítva is megjelent a teljes **«Magyar-latin Misszale»** az év minden napjára. *Dr. Szunyogh Xav. Ferenc* bencés tanár magyarázataival az új magyar Szentírásfordítás felhasználásával. Ez a Misszale tökéletességben minden eddigit felülmúl. Különösen, akik már foglalkoztak valamit a liturgiával, találnak használatában sok élvezetet. De kitűnő oktatásai és bevezető magyarázatai, lélekemelő liturgikus képei, illetve rajzai mind hathatósan hozzájárulnak ahhoz, hogy ezt a Misszálét lelkihaszonnal használhassák. Az Örökimádás összes karapácái és ministránsai ezt kapták meg mindennapi használatra és velük együtt a hívek között is már száznál több példány van használatban. Ennek a Misszálénak nagy előnye a könnyen érthetőség és a tiszta liturgikus szellem. A finom bibliai papíron nyomott 1448 lapos könyv ára vászonban, vörösmetszéssel 8.40 P. Arany Metszéssel 9.40 P. Finom bőrkötésben 16 P. Arany Metszéssel 18 P. Havi 2 P-ös részletre is kapható. Nagyon ajánljuk mindenkinek.

Munkás imaélet. Barát Szent Magdolna Zsófia imaélete és oktatásai eddig kiadatlan iratai nyomán. Összeállította *Brou Sándor S. J.*, magyarra fordította *Dessewffy Emma* Nagyvárad (Oradea), Szent László-nyomda rt., 1933. Ára: 3 P 50 fill. Nem életrajz, hanem igen hasznos útmutatások a bensőséges imaélet megvalósítására. Körültekintő, gyakorlati tanácsok, amelyeknek hasznát láthatja mindenki, aki elolvassa. Az I. rész fejezetei: Külsőkeret. Tevékeny élet. — A szemlélődő élet. — Hősies erények. — Az Úr Jézus életének titkaiban. — A természetfeletti ajándékok. — Beteljesülés. — A II. rész fejezetei: Levelek és utasítások. — Az elmélkedő ima elsőbbsége. — Mária és Márta. — Lelki összeszedettség. — A tiszta lelkiismeret. — Mindentől való elszakadás. — Elszántság és bölcs mérséklet. — Az imarendszerek értéke. — A Szentlélek a legfőbb tanítómester. — Tanácsok a megpróbáltatás idején. — Misztikus állapotok. — Mind igen értékes és megvalósítható megállapítások. Szívesen ajánljuk lelkiéletet élő és abban tökéletességre vágyó olvasóinknak.

Jézus a mi életünk.

Nélkülem semmit sem tehettek! Maradjatok az én szeretetemben! Azért jöttem, hogy életük legyen s hogy bőségesen legyen! Mind az Úr ajkáról elhangzott kijelentések ezek. Tartalmuk irányt szab életünknek: Jézus nem lehet távol életünkben. Ő a mi életünk.

Az Úr Jézus nélkül sivárság és ridegség venne körül bennünket. A protestáns templomok bizonyítják ezt legjobban. Nincs bennük dísz, inkább minél több kényelem. A nagy szónokok beszédeitől eltekintve ürességtől konganak. Nincs bennük vonzóerő: Nincs ott az Úr Jézus, mint nálunk az Eucharisztiaiban. Bármennyire olvasná valaki az evangéliumot, az Úr Jézus szentségi ereje nélkül nem volna elég a hatása. A legméltóságosabb Oltáriszentségben él közöttünk az Élet forrása. Az Eucharisztia a siralomvölgyének a paradicsomhoz hasonló Életfája, amelyből a lelki halhatatlanságunk táplálkozik. Ha egyszer fölismerte a lélek, nem tud lemondani róla. Úgy van vele, mint a test a mindennapi kenyérral: mindenhez kell belőle. Az Eucharisztikus Jézus kegyelme is kell nekünk a lelki élet minden terén. Még pedig nem az Úr Jézustól elvonatkoztatva, mint a fáról levett gyümölcs, hanem mint az Úr Jézusból kiáradó, tehát Vele kapcsolatos valóságnak érvényesülése életünkben. Krisztus kegyelme az Úr isteni erőinek — hatalom, szeretet és jóság — működése bennünk. Jézus a saját életét juttatja el belénk, kegyelmei révén. A szentáldozásban is — bár valószínűleg az egész élő Isten-embert vesszük — nem emésztjük fel Krisztust, hanem az Ő élete árad belénk és annyit ad, amennyit belőle a lelkünk befogadni képes és mindaddig tart ez az isteni erőáramlás Krisztusból felénk, míg meg nem szününk közreműködni vele és akadályt nem gördítünk útjába bűneinkkel. Amit már nélküle teszünk, amiben nem működhet közre az Úr Jézus, az «semmi», természetfölötti szempontból értéktelen. A kegyelemtan sarkalatos tétele, a hívő lélek bátorságának, biztonság-érzetének és lelki erőinek forrása az Úr Jézusnak ez a szerepe életünkben. Hatásai annál inkább fokozódnak, minél jobban beissza a lélek az Élet-

forráshól beléje áradó Életet: a kegyelmet. Tehát igazán céltudatosan és mély lelkű vágygal kell fogadnunk az Eucharisziát, mert másképp a fizikai közelség ellenére is távolmarad tőlünk a belőle áradó és a mi életünkben az igazi halhatatlan élet formájában megnyilatkozó, Krisztus életét visszatükröző, kegyelmi élet.

Az anyaszentegyház azért követ el mindent, hogy a híveket ehhez az Életforráshoz vezesse. A templomba lépő hívővel térdet hajtat, a kisgyermekket is a «Jézuska» köré gyűjtik a nevelők, ha eredményeket akarnak elérni és minden vallásos egyesület életének főbizonyítéka az, ha eucharisztikus életük fejlett, azért minden kongregáció, harmadrend, társulat vagy egyesület a legméltóságosabb Oltáriszentség közelébe vezeti tagjait, hogy így az igazi életet megtalálják s ennek a «Kenyérnek erejével» zárandokoljanak és el is érjenek az örök hazába.

Az Oltáregyesület tagjainak még sokkal inkább kell, hogy «élete» legyen az eucharisztikus Jézus. Hisz az egész oltáregyesületi hivatás állandóan Reá irányítja figyelmünket. A mi életünkben igazán benne él az Úr Jézus, csak arra törekedjünk, hogy lelkünk beigya reánk öntözött kegyelmeit.

Mátrai Gyula dr.

LÉLEKMENTÉS

Nagy Cator Jánoshoz rát időbe' hívta,
Zokszava mégsem volt lázas ajkalmnak,
Hisz' szegény lelkének — felerés reája —
Mindenki szemében súlyos állapotban
Uala a szénája...

Siettem. Rosszul volt, de észére lért még
S híven megvallotta s megbánia a vétékét.
Rá egy fényes könnyecsep gördült le szeméből,
Gyöngyszem volt, látszott rajta, hogy onnét
Szíve leginélvéről. [került föl]

Gyöngyszem volt, a nagy Jri meg is kapta érte,
Jézus, az irgalmas, betért a szívébe
Áldott ajakáról hallá tán legottan:
— Bizzál fiam, bizzál... még ma velem lézsz te
A paradicsomban!

Óreg este lett, hogy visszatértem föle:
Deben vergődtem haza az esőbe',
Calárom a csúl sár vastagon bekenve,
De Cator Jánosnak megísztuva szállott
El, haza a lelke!

Timaffy László.

KÖNYÖRGÉS

Uram, erősíts meg szent Csteddel,
fengermély, sok bánatom ne vedd el!
Esak erőt, erőt kérek, mert félek,
fellázad bennem a küzdő lélek.

Régi kínok, új kínok gyötörnek,
epedője lettem az örömmnek.
Kiver a vágyak hullámzó láza.
— Bataimad a vágyat leigazza.

A keresz alatt — Összerokadok,
ha fel nem fog krisztusi két karod...
Esak Cebenned bízom én, a semmi,
csak Áttalad tudok élni, lenni.

Uram, erősíts meg szent Csteddel,
vond be életem égi kegyeddél!...
Szent Szívedről bízom le ne tépjen,
szívem — halálíg — csak Érted égjen!...

Diamandy Viktória.

A katolikus öröm

VAJÚDÓ, küzdő, nagy lángolásokban égő, nagy bukásokban vonagló emberiség szomjas, égő, olthatatlan vágyakozása egyetlen zúgó akkordban csendül ki ég felé: örömet! Örömet... ezt zúgja, éneklí, sírja az eredendő bűn útvesztőjébe tévedt ember, ez a vágy hajtja hol a feneketlen mélységek, hol a végtelen magasságok felé. Minden lélek örömet akar, mert öröme, boldogságra teremtette őt az Isten. Rendeltetésének oka és célja ez az öröm, melynek ajándékszerű bírását akkor vesztette el, amikor elvesztette a paradicsomot. Azóta keresi, azóta fut utána és lesz lidércfény rabja, ha nincs ereje, bátorsága a napba nézni. Mert vannak örömek, pislogó, ideig-óráig világitó mécsesek, csalóka lángocskák, vérszegény, gyenge kis pótörömmök; de öröm csak egy van. Az öröm, mely győzelem és elpihenés, telhetetlenség és teljesülés, töviskoszorú és glória: a szentek öröme, Isten.

Mert úgy-e, hallottunk szenvedő, küzdelmes, vért izzadó szentekről éleget, de szomorú szentekről nem hallottunk soha. A szomorú szent logikai lehetetlenség, mélységes ellentmondás, torz elképzelés, magyarul: fából vaskariká. A szentek szenvedtek, szomorkodtak, gyötrődtek, pironkodtak; fájlalták gyarlóságukat, harcban álltak e világgal, de minden lépésük győzelmet jelentett, minden lépésükkel közelebb jutottak az örömforráshoz, minden csak háttér volt számukra, melyről ragyogón, valósan domborodott ki egyetlen kincsük, egyetlen bizonyosságuk: Isten. Minden evilági vajúdásukat bearanyozta az Isten fiainak öröme; ebben a lobogó örömben lettek hasonlatosakká az angyalokhoz.

Szenteket azért ad nekünk Isten, hogy az ideigvaló éjszakában csillagok ragyogjanak felettünk; hogy vezetőink legyenek az úton; hogy kövesük őket, tanuljunk tőlük. Nézzünk bele életükbe, járjunk nyomdokaikon, töltekezzünk szenvedésben megedzett lelkük szent örömeivel.

I.

Szent Olympiáda.

A együttérzés öröme.

Nincsenek pontos és kétségen felüli feljegyzéseink Olympiáda származásáról. A historikusok beérik annak megállapításával, hogy nemes családból származott, és hogy édesapja előkelő állást töltött be a császári udvarnál. Palladius ezt írja róla: «Test szerint Seleucus leánya volt, de lélek szerint Isten gyermeke volt Olympiáda». De nem is fontos, hogy részleteket tudjunk családjáról. Elég, ha lelkét ismerjük, ha lelkét vizsgáljuk csodálatos mélységeiben. A lélek élete döntően fontos — a többi nem mond sokat.

Tudjuk, hogy két szent asszony befolyása érvényesült Olympiáda

fiatal életében. Theodosia nevelte anyja helyett. Ő gondozta a kis árvát és tettel, példával vezette Isten felé. Naziánzi Szent Gergely Olympiáda esküvőjének napján így emlékszik meg nevelőanyjáról: «Van — mondja *carmen nuptiale*-jában — aki jobb, értékesebb tanácsokat adhatna nálam. Theodosia volt az édes gyermekem, aki felnevelt. Ő legyen mindvégig szavaid és tetteid példája. Mint Chiron felesége, atyád kezéből vett át téged és felékesített minden szép erényével».

A másik asszony, Silvánia, egyedül élt a sivatagban. Hogy példája hogyan jutott el Olympiádához, az rejtély maradt. Tény, hogy szent életnek, nagy tudásának messzire híre ment és sokan épültek azon, amit Silvániáról tudtak. Olympiáda is őt választotta követendő eszményképül. Ezt Palladiustól tudjuk, aki ezt írja róla: «A tiszteletreméltó és tisztos Olympiáda ugyanazon a dicsőséges úton járt, mint Silvánia és bőségesen teremté az erény virágait és gyümölcseit.»

Olympiádnak ilyenformán a lehető legjobb iskolája volt. Theodosia a házi erényekre oktatta és közeli házasságára készítette fel. Silvánia egyenesebb úton vezette őt az isteni Mester felé, a szent könyvek illatos ösvényein.

Az egyik azon volt, hogy «erős asszonnyá» nevelje, a másik tudtán kívül megadta neki azokat a képességeket, amelyekkel azután Cyhryostom Szent János segítőtársává válhatott és melyeken át meg tudta érteni korának egyik legnagyobb és legvilágosabban látó egyéniségét.

Leiki nevelését azután a nagy Naziánzi Szent Gergely püspök fejezte be. Mikor az Ariánusok árasztották el Konstantinápolyt, Szent Gergelynek mégis sikerült a pásztor nélkül maradt városba behatolni. Az egyik család házában templomot állított fel és otthont adott a pásztor nélkül maradt nyájnak. Olympiáda volt az új püspök legelső híveinek egyike. Ma azt mondanók, hogy a püspök Olympiáda lelki vezetője lett. Nem sokat tudunk erről a bensőséges viszonyról, de leveleiben a püspök leányának szólítja őt, míg magát sokszor atyjának nevezi.

De Szent Gergelynek is hamarosan mennie kellett; a közösség békéje kedvéért lemondott tisztségéről és elbúcsúzott egyházától, melyet úgyszólván halottaiból támasztott fel annak idején. Olympiáda ismét magára maradt.

Röviddel a püspök távozása után férjhez ment a fiatal leány. Nebrius felesége lett, aki azonban egészen röviddel esküvőjük után meghalt. Rövid, de erényekben gazdag munkás életét zokogó feleségének karjai között adta vissza az Úristennek; elment, talán azért, hogy Olympiáda még szabadabban és teljesebben szolgálhassa Jézusát és szegényeit.

A fiatalasszony, ha megtörtén is, de bátran viselte el a csapást. Megértette, hogy a szenvedés iskolájára szüksége van, ha Isten közelébe akar

férközni. Szent Gergely püspök azt írta neki esküvői himnuszában többek közt, hogy: «Istennek, Istenért születünk, méltó és igazságos tehát, hogy feléje siessünk».

Megértette. Készen volt vele, hogy ő is Isten felé siessen a maga módján, szeretetének minden lendületével, fiatal szüzi lelkének minden odaadásával.

Olympiáda szép volt. Szépsége veszedelmes kísértéssé válhatott volna. Ő azonban megfogadta, hogy szépségét Istennek adja és csak őt fogja szeretni lelkének tiszta szerelmével.

Történt, hogy Elpidius, Theodosius császár udvari embere, egy alkalmából megismerkedett vele és szerelemre lobbant a szép fiatalasszony láttán. Szenvedélye vad hullámokat vert; minden úton-módon meg akarta nyerni őt. Minden befolyását latba vetette, sem cselszövéstől, sem erőszaktól nem riadt vissza. Fondorkodásának eredményeként maga a császár is melléje állt és kényszeríteni akarta Olympiádát arra, hogy elfogadja Elpidiust. Többek közt maga elé hívatta és miután előbb hízelgő megejtéssel próbálkozott, hirtelen vadul ráparancsolt, hogy vagy Elpidiushoz megy feleségül, vagy kirendel valakit, aki vagyonának és javainak kezelését átveszi tőle, miután ő maga nem képes erre. Így tehát választania kellett férj és gyám között.

Olympiáda szerény méltósággal háritotta el a sértést. «Ha — mondta — Isten azt akarta volna, hogy férfival éljek, nem vette volna el férjemet. De az én Uram tudta, hogy nem vagyok házasesetre való és hogy nem igen tudnék tetszeni senkinek; megszabadított tehát minden testi kötelektől. Felszabadított az alól, hogy embernek szolgáljak és vállamra tette szent szeretetének édes terhét.»

A császárt ez a válasz visszavonulásra kényszerítette, de Elpidius tombolt dühében. És csakhamar megjelent a császári rendelet, mely megfosztotta az özvegyet attól a jogától, hogy vagyona felett szabadon rendelkezessék. A vagyon kezelését a város polgármesterére bízták, aki annyira beleavatkozott Olympiáda életébe, hogy a püspökével való beszélgetéstől is eltiltotta. Azt sem engedte meg neki, hogy a templomba járjon.

De Olympiáda erejét semmi sem törte meg. Életét pokollá tették volna, ha nem égett volna lelkében Isten szent öröme. Palladius írja róla, hogy boldogabb volt, mint valaha. Állandóan hála zengett a szívében, állandóan mosoly ült az ajakán. Lelke határtalan szabadsággal fordult Isten felé; nyoma sem volt benne a félélemnek. Sőt. Odáig ment, hogy levelet írt a császárnak, melyben némi kis ártatlan gúnnyal köszöni meg neki intézkedéseit.

«Parancsoddal — írja — igen nagy gondoskodással, hogy ne mondjam püspöki jóindulattal voltál irántam, Uram. Vagyonom súlyos teher-

ként nehezedett vállamra és te levetted rólam ezt a terhet, hogy helyettem viseld a súlyát. Még többet is tehetnél értem. Megparancsolhatnád, hogy vagyonomat kiösszam a szegények és a templomok között. Már régen félek attól a dicsfénytől, amely az ilyen cselekedetek nyomán övezi az embert és az anyagi gondok közepette netalán elhanyagoltam volna lelki kincseimet.»

A császár röviddel ezután hadba vonult és mikor győztesen visszatért, nem törődött többé Elpidius szüvegével. Olympiáda győzött. Visszakapta vagyonát. De már akkor túlságosan megszerette a szegénységet és nem akarta újból vállalni a gazdagság terheit. Kincseit a szegényeknek szánta és hozzá is látott ahhoz, hogy felossza köztük mindenét. Nem sokat gondolkozott. Adott mindenkinek, aki kért, válogatás nélkül. Így azután természetesen olyannak is jutott, aki kevésbbé, vagy egyáltalán nem érdemelte meg a bőséges alamizsnát. Ariánus hívei is nyujtogatták feléje a kezüket és a kapott összeget nem egyszer eretnek céljaikra használták fel.

Ekkor kapcsolódott életébe Konstantinápoly akkori püspöke, Chrysostom Szent János. Olympiádát már az előbbi püspök diakonisszává nevezte ki. A fiatal diakonissza adakozásáról mindenfelé beszéltek és nem egészen megfontolt bőkezűségének híre eljutott Chrysostom Szent János füléhez is. A püspök úgy érezte, hogy közbe kell lépnie és meg kell akadályoznia ezt a szinte tékozlásszámba menő adakozást. Ezen a ponton találkozott ez a két tiszta nagy lélek. Miután Szent János megértette Olympiádával, hogy ő már nem saját, hanem Isten javainak sáfárja és hogy felelős azért, hogy kinek mit juttat belőlük, melléje állt, hogy a fiatal diakonisszának vezető csillaga, támasza legyen. Vezetése alatt Olympiáda az irgalmas szeretet angyala lett. Házában menedékre leltek mindazok, akiknek a császár vagy az ariánusok haragja elől menekülniök kellett. Nem volt szenvedő, sínylődő lélek, akit meg nem vigasztalt, meg nem segített volna.

De ugyanekkor vihar volt készülöben. Mindazok, akik szent János püspök közbelépése óta nem részesültek a kegyes diakonissza adományai-ban, haragjukkal a püspök ellen fordultak. Vádat halmoztak vádra ellene. Mindenfelől heves támadások érték, tetteit bírálgatták, gyűlölködést szítottak ellene. És a püspök kálváriájával megkezdődött Olympiáda keresztútja is. A fiatal diakonissza jól tudta, hogy a vádak mögött irigység lap-pang, hogy az ő vagyona miatt ármánykodnak a püspök ellen. Lelkének egész melegével fordult az üldözött felé. Teljesen alávetette magát vezetésének, üldöztetésében vigasztalta, erősítette, lelkével fedezte útján a kálvária felé. Pedig ez az út hosszú volt, messze földre vitt és telistele volt szórva fájdalmas tövisekkel.

Chrysostom Szent János szembefordult a rágalmozókkal és sikra-szállt az igazságért. Lángoló szavai ostorcsapásként érték az eretnekeket,

a pogányokat, a mindenfajta bűnösöket. Nem ismert sem félelmet, sem emberi tekintetet és még attól sem riadt vissza, hogy Eudoxia császárnő botrányos életmódját ostorozza. Ez volt az a csepp, melytől betelt a pohár. Ellenségei összefogtak ellene és távozásra kényszerítették.

Búcsúznia kellett egyházától, híveitől és Olympiától. Fájdalmas, sebzett lélekkel indult el számkivetésébe, de utolsó szavaival is türelemre, megadásra, megbocsátásra intette Olympiát.

A hatalmasok haragja most már a magára hagyott diakonissza ellen fordult. Többek között templomgyújtogatással vádolták még és csak nagynehezen sikerült neki tisztáznia magát a vád alól. Minden lépését elgáncsolták, mindenfelől rágalmak érték. De mindennél jobban fájt neki, hogy Chrysostom Szent János számkivetésben vándorol egyik helyről a másikra, városról-városra úzik, sehol sincs maradása, senki nem gondozza, beteg, fáradtan vonszolja magát veszedelemről-veszedelemre. A püspök pedig közben írta a leveleket

Olympiának, aki lélekben kíserte tövises útjain. Ezek a levelek valóságos igazgyöngyök. Arra inti bennük lelkének ezt a kedves gyermekét, hogy őrizkedjék a szomorúságtól. «A szomorúság — írja — kimondhatatlan gyötrellem, rágódó féreg, mely nem csontjainkat, hanem lelkünket kezdi ki: sötét éjszaka, vihar, láz, háború, betegség mind semmi a szomorúság pusztításaihoz képest.»

Nagy szükség volt az intelemre, mert Olympiádát szinte összetörte az a tudat, hogy a szent püspök számkivetésben sýnlődik és ő nem lehet mellette, nem segíthet rajta. Mindent elkövetett, hogy visszahozhassa, de hiába. Chrysostom Szent János leveleiből látjuk, hogy Olympiáda élete a körülötte élő szegények és a távoli szent barát között oszlott meg. «Miért sírsz? — írja ugyancsak egyszer. — Miért sujtod magadat még jobban, mint ellenségeid? A keserűség zsarnokoskodik lelkedben, látom utolsó levedből, melyet Patricius hozott, hogy lelked mennyire vérzik. Pedig nekem legjobban az fáj, hogy nem tudod elűzni a szomorúságot. Képzelt dolgokkal kínozod magad. Mit keseregsz azon, hogy nem tudtál Cucusából kiszabadítani? Vedd úgy, mintha sikerült volna; hiszen mindent megkíséreltél, amit lehetett. Miért búsulsz azon, ami dicsőségem nekem? Örülj, örülj, örülj, hiszen meg sem érdemeltünk Istentől ekkora jutalmat!»

A szent püspököt fájdalmas útjának minden stációjánál egy megtört, fájdalmas Veronika fogadta, aki kezét tördelte afölött, hogy nem segíthet rajta, nem enyhítheti szenvedéseit. De ő, legnagyobb szenvedései közepette is nyugodt maradt és keze egyetlen mozdulatával, egy-egy gyors szóval megadásra, békére és megváltó örömeire intette őt.

Chrysostom Szent János meghalt a számkivetésben. A Pontusbeli Cománában temették el őt. Utolsó szavával is Istent dicsőítette, mondván: «Dicsőség Istennek mindenekért!» Basiliscus vértanu sírjába temették, aki maga is az igazság vértanuságát szenvedte el.

Olympiáda is megérdemli a vértanu nevet. Palladius ezt írja róla: «Joggal számítjuk őt az igazság hitvallói közé. Számtalan viharban állta meg a helyét, számtalan támadást kellett elviselnie. Konstantinápoly jámbor hívei a vértanuk közé sorozzák, amiért oly bátran harcolt Isten igazságáért. Munkában érte el a halál; elnyerte a dicsőség koronáját, mely a mennyekben várja az összes szenteket, mindazokat, kik úgy mint ő, megérdemelték jócselekedeteik végtelen jutalmát Istentől».

Nem tudjuk, hol halt meg és hogyan, de tudjuk, hogyan élt; nem maradt fenn a sírja, de fennmaradt számunkra a lelke.

Dicsősége, öröme mindörökké, hogy lelkét felajzotta annak a hőiesen büszke és gyengéden odaadó egyházatya lelkének magasságáig, ki minden tehetségét, szavainak, gondolatainak kincseit, életét, a szenvedés szolgálatára adta; hogy osztozott szenvedéseinek serlegében és vele járta meg a kálváriát.

De szóljon róla utolsónak maga Chrysostom Szent János: «Telistele vagyok szent örömmel — írja neki Cucusából — feszíti szívemet az öröm; lelked nagysága vigasztalta meg magányomat».

HARANGSZÓ

Giling — galang, giling — galang...
 Esendül — kondul kedves harang.
 Imára serkent, hajnal ha bont szárnyat,
 S midőn forrón leűz a déli nap:
 Égi áldást hint, ha az est leszállott,
 S a csendes éj nyugalmat, enyhet ad.

Giling — galang, giling — galang...
 Ünnepeit hirdel a harang.
 Bár minden ember meghallaná hangját:
 A hitevesztetti, bűnös lázadó!
 S Istent dicsérmé minden hang e földön!
 Dicsőségét zengjék a századok!

Giling — galang, giling — galang...
 Isten házába hív e hang.
 Ott Jézus vár rám leher Szentostyában,
 Üdvői ígérve drága szent Szívén. —
 Ha megszebez a világ ridegsége:
 Könnyezve, — bizva, hozzá futok én!

Giling — galang, giling — galang...
 Éltemen át kísér e hang...
 Ég felé szárnyal lelkem, ha hang szól,
 S melegen kondul örömmünnepen...
 Bánatos hangja velem sír a gyászban:
 S megnyugszom Uram! szent végzésiden!

Giling — galang, giling — galang...
 Esendülj — kondulj kedves harang!
 Serkents a jóra, s midőn erőm lankad,
 Ugasztald szívem, — mutasd céloimat!
 S a végső órán, ha elszállt a lelkem:
 Kongásod mellett zárják síromat...

Kupka Izabella.

Újmise

A TEMPLOMBAN ünnepre készülődnek. Az oltár virágdiszben pompázik. Az ablakon beözönlő napsugár és a gyertyák fénye vetélkedve ragyogtatják a templom csillogó felszereléseit. Az oltáron az Úr Jézus Szent Szívére mutatva jóságos arccal tekint a szorongó emberekre. Csendítés... Az orgona búgni kezd, kicsendül akkordjaiból az ének: Add nekem Jézus Szívedet... Fiatal pap indul az áldozatra. Kezén még a szentelés friss kenete illatozik; lelkére nem régen lehellte az Úr e dicsőséges eltörölhetetlen jelet. Tő pap vagy mindörökre...; szívében ott csengenek még Mesterének szavai: Már nem mondlak titeket szolgálóknak, hanem barátomnak...

Szorongva kezdi el a szent áldozatot, míg a nép tovább énekel: Mert az én szívem kedvedet nem tudja keresni... Jaj! Kihült a szeretet lángja szívünkéből. Kiszáradt föld lett a lelkünk.

Az evangéliumban a jó pásztor lép elénk, Jézus Szent Szíve jóságának legszebb megnyilatkozása. Elhagyja a kilencvenkilenc igazat és siet a tévelygő századik után. Fáradozik, hogy a századik, a bűnös megtérjen. A jó pásztor ment, sietett felgyujtani a szíveket, termékenyíteni a lelkeket.

Valóban jó pásztor. Ó! Ez a szeretettelteljes Szív a könyörületnek és a kegyelemnek kiapadhatatlan forrása volt akkor is, amikor a földön járó Úr Jézusban lakozott. A szeretettől lángolt és a kereszten is a lelkek viszont-

szeretetét szomjúhozta. Mikor távozni készült, a legdrágábbat, önmagát adta. Nem vagyunk árvák, elhagyottak, mert közöttünk maradt. Az áldás és kegyelem ezerkilencszáz esztendő múltán is éppen olyan bőségesen árad reánk szegény bűnösökre. Közöttünk lüktet, él a drága Szív, érettünk dobog most is szeretetének zálogában a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Mennyi kincset ígér e Szent Szív tisztelőinek. Állapotbeli kegyelmet a gyengéknek, békességet a szelfedeknek, vigasztalást a szenvedőknek, biztos menedéket az élet és halál bizonytalan vándorainak, irgalmat a bűnösöknek, buzgalmat a lanyháknek, tökéletesedést a törekvőknek, áldást a munkálkodóknak, állhatatosságot a haldoklóknak és Igy tovább. Nincsen a világon senki, aki meg ne kaphatná Tőle azt, amire szüksége van. A kincsek tárházából mindnyájan meríthetünk.

De merítenünk is kell. Érezzük, hogy lelkünk mennyei esőre vágyik és az eukarisztikus Szent Szívből hull reánk e kegyelem harmata, amely lelkünket termékkennyé teszi. Hozzá futunk, mert Ő biztat: Jöjjetek hozzám mindnyájan... Szomjasan várja ezer meg ezer lélek az eukarisztikus Szent Szív kegyelmi harmatát, mert: Dúsgazdag mindazok iránt, akik hozzá folyamodnak... Ki az, aki nem szomjúhozza e kegyelmi harmatot? Senki. Az egész kereszténység, mint valami óriás virág epedve nyílik ki és várja az éltető malasztot. Mily nagy kegyesség a Szent Szívtől, hogy oltja halálos szomjúságunkat, valahányszor egy szentmisében közöttünk megjelenik, vagy egy szentáldozásban hozzánk jön.

A fiatal pap érzi hivatása magasztosságát. A világmegváltó kegyelem-ontásnak eszköze Ő. Az ő szavára születik meg az áldozat és dobban meg e szentostyában az eukarisztikus Szent Szív. Az ő szava indítja meg az élő vizek forrását a szomjúhozóknak, hoz áldást és kegyelmet a szükölködőknek. És kicsoda ő? Gyarló, bűnös, halandó ember, akit az Isten különleges kegyelme kitüntetett. Semmiségének tudatában hajol e lélekzetvisszafojtó csendben a hófehér ostya fölé, megrendül lelkében, mikor a szomjazó lelkekért, a világ üdvösségeért az Úr hatalmas szavát ajkára veszi... És míg szíve vigadoz... lelke hozsannát zeng... ajka alázattal rebegi: Ez az én testem...

Volarics Ferenc.

A Herder-cég igen érdekes új könyvvel ajándékozta meg olvasótáborát: «**Ein Gang durchs Evangelium**» címen *Berghoff István* plébános tollából. Ötven szentbeszédet ad Krisztusról, főleg a Szentírás azon helyeiről véve témáit, amelyek a vasárnapi és ünnepi evangéliumokban nem szerepelnek. Ezen beszédek kapcsán teljesebb lesz a Krisztusról alkotott kép lelkünkben és tökéletesedik az evangéliumismeretünk. Ennélfogva nemcsak papoknak, de németül tudó olvasóinknak is szívesen ajánljuk *Berghoff* művét.

❧ Fiat! ❧

Ez év február 27-én meghalt Rómában *Francesca Sacconi Rivas*, előkelő katolikus édesanya 44 éves korában.

Példás katolikus élet kísérte haláláig leánykorától, a vallásos szülői otthontól kezdve. Házassága boldog volt nagyon. Mert nála a vallásosság nem külső máz volt csupán, mely egy kis ütődésre lepattan, hanem belső áthatottság, amelyet férjére is valahogy rá tudott lehelni. Aztán jöttek egymásután a gyermekek. Négy fiú. Igazi kincsei voltak az édesanyának. Ő maga vette kezébe nevelésüket és minden igyekezete ebben oda irányult, hogy Jézusnak és az ő Egyházának oly lelki ifjakat adhasson, akik büszkeségeivé, dicsőségévé válnak a vallásos katolikus életnek.

Nem kellett neki többet tennie, mint az ő saját mély hitét és vallásos meggyőződését beleoltani a szívéről szakadt gyermeki lelkekbe. Ez se volt nehéz neki. Az az anya, aki minden nap végig térdenállva hallgat szentmisét és mindennap komolyan végzett szentáldozáshoz járul, amint ő tette, — az mindennap égi kincseket visz haza a családi életbe és ezeket a kincseket, vagyis az Úr Jézus kegyelmét helyezi pecsétként gyermekeinek szívére. Ennél jobban biztosíthatta volna-e vallásos nevelésük sikerét? Ilyen nevelés nem fog kudarcot vallani később.

Mert rövid évek futottak el boldogságban s aztán jött egy súlyos csapás az Úr kezéből: meghalt váratlanul a jó, a szeretett férj, — meghalt a négy gyermek édesapja. Fájt a hirtelen válás és egyedülmaradás a családi gondokkal. De már itt kezdődik életében az az állandó, szívet-lelkét mindig felemelő, édes vigaszt, csendes örömet hordozó «Fiat!», legyen meg a te akaratod! — amely ezóta alig hagyja el ajkát.

Megint elszalad néhány év s ekkor ő maga is súlyos és fájdalmas betegséget kap. Operáció alá engedi magát s így néhány hónapi szenvedés után felépül. Visszamehet munkálkodni a családi tűzhelyen.

Azonban a betegség csak lappang most is alattomban és csakhamar újra kezdi a szervezet marcangolását. Hónapokig kinozza szegény édesanyát. Míg végre ez év február 27-én végleg elszakítja őt annyira szíven hordozott gyermekeitől a halál.

Ez az időszak a életének őt valóságos példaképévé avatja a sokat szenvedő, talán utolsó útra készülő katolikus édesanyáknak. — Hogy tudott ő túrni! Szenvédést Istennek ajánlani! Isten akaratán békésen megnyugodni! Környezetét bámulatba ejtette, mikor látták, hogy oly nagy fájdalmak közepette is mindig vidám; és mosolyog mindenkire. Pedig tudta, hogy rajta már segíteni nem lehet s feltartóztathatatlanul közeledik az utolsó óra. Azonban ott ült homlokán, ott rebegett ajkán az a diadalmas, önmagán fényesen győzedelmeskedő «Fiat!» — legyen meg a te akaratod!

Mostantól fogva még bensőbb lett szentáldozása szinte mindennap. Melyért azonban ő maga nem tudott elmenni, hiszen az ágyhoz volt kötve, hanem az Ur Jézus jött el hozzá betegszobájába. Különösen akkor volt boldog, ha ritkán szobájában misét is engedett mondani az Egyház. — Ime, innen merítette bátorságát a mosolygó, derűs arcú halálküzdelemhez. Innen kapta a lelkiert, amellyel nagylelkűen el tudott válni féltve nevelt kincseitől, gyermekeitől. Az Istenre bízta őket és így nyugodt anyai szívvel hagyta itt őket árván.

Halálos ágyán e megható költeményben csattant ki lelkének egészen Istenre hagyatkozása és drága gyermekeinek Istenre hagyása.

Egy nagyon szenvedve haldokló keresztény édesanyának páratlan végrendekezése árván hagyott gyermekeiről:

*Négy hónapja rajtam
E keresztnek sűlya.
És gyakorta hallom,
Valami azt sugja:
«Leányom, leányom,
Viseled? . . . akarod?»
— Uram, én teszek úgy,
Amint Te akarod!*

*Koszorút alakít
Négy gyermek köröttem.
Minden napot nekik
Áldoznék örömmel,
De — én ágyhoz kötve —
Úgy muílnak el azok,
Jó szónál egyebet
Nekik nem adhatok.*

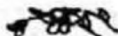
*Uram, jó Istenem!
Amint Benned bízom,
Négy drága gyermekem
Úgy Te reád bízom.
Itt vannak fiaim,
— Nincs már nekik atyjuk —
Fogadd, bizd Anyádra,
Legyen nekik anyjuk.*

*Ilyen bizalomban
Elnyugszik a szívem.
— Vihar után vízre
Mint a szélsend pihen.
Fellelkesült hévvel
Egyre csak ezt hajtom,
Ott jelent is ez lesz az
Örök dal ajkamon:*

*«A jóság Istene
A mennyei Atya.
Legyen meg . . . legyen meg
Az ő akarata!»*

* * *

Ilyen édesanyákért imádkozzunk. Mert ilyen édesanyák emlőiről szakadnak le erőslékű, Krisztushoz hű fiatal nemzedékek. Szabó P.

A templom. II.

SZENT HELY a templom. Mi a templom? Istenháza? Ki az Isten? Királyok királya, a mindenség ura. Annak tartom-e én is? Meglátszik ez a templomon? Ha a királyt fogadjuk állandó vendégül, akkor egy rozszant kunyhót adunk csak neki? Akié minden, attól mindent sajnálnánk? Úgy-e, nem. Miért kell a templomnak ékesnek, szépnek, díszesnek, fényesnek lenni? Vannak, akik azt hiszik s a fejüket, életüket teszik rá, hogy Istennek nem tetszik e fényes, szép, tiszta és díszes templom. Hogy Isten csak az egyszerűt, a szimplát, a szegényest szereti, honnan leszedett az emberi szükkeblőség és rövidlátás minden ékességet, amit a gyermeki hódolat és bizalommal teljes nagy szeretet állított föl Isten örömére. Azt mondják, hogy Betlehemben is azért választotta a rongyos istállót, a barmok tanyáját, mert a rongyosságot, a piszkot, a szegényes szennyet jobban szereti a fényes palotánál, művészetnél, az emberi tudás és szeretet minden hódolatánál.

Ezeknek azt felelem, hogy miért nem egyszerű, dísztelen, kopár a világ, amely az ő keze alkotása? A csillagok a mennyezenen, a hatalmas hegyek, mint oltárok s tövében a virágos szőnyeg a zöldelő kedves mezők. «Nézzétek a mezők liliumát, mily szépségbe öltözteti fel őket a ti mennyei atyátok» — mondja Jézus. Csak a templom, mely az ő dicsőségét van hivatva hirdetni, az legyen kopár és kietlen?

Ott Betlehemben sem azért ment istállóba, mert azt szerette, hanem mert máshol nem fogadták be. Örök szegénye ez az emberiségnek, hogy egyszer jött el hozzánk az Úr testben, egyszer volt vendége az Úr s akkor is csak a legszegényebb helyet adtuk neki. Nagy bűnünk ez. Ezt jóvá kell tenni, nem pedig állandósítani.

Az ószövetségben *Mózes* mennyi kincset hord össze, hogy Istennek sátra szép és fönséges legyen. *Dávid király* egész uralkodása alatt gyűjt a templomra. *Salamon király* minden királyi hatalmát összeszedi erre, hogy csodálatosan szép és méltó legyen a templom az emberhez, aki készíti szeretetből, imádatból és hálából s Istenhez, aki velünk akar maradni vigaszul és erősségül. Olyan is volt *Salamon temploma*. Mikor felcsapott az áldozat tüze, minden csillogott sziporkázva a sok fényes aranyverettől. Meg is siratták, amikor elpusztult.

Miért épít az ember oly fönséges házat Istennek?

Mert ez való, ilyen jár neki, ez illik hozzá! *Isten* mielőtt megteremtette az embert, előbb gyönyörű szép hajlékot készít részére. Széppé teszi a világot s bevezeti az embert. Fönséges ez a templom. Minden ész, fantáziát felülmul. «Ó természet, ó dicső természet!» Az ember temploma ez, melyet Isten alkotott az ember számára.

Akkor milyen templomot érdemel tőlünk az Isten, aki mindent adott: követ, fát, aranyat, ezüstöt, szeretetet, áldozatkészséget, művészetet, kegyeletet, hálát, tudást és erőt!

Pár ócska gerendából, csupasz falakból összetákolta rozoga vityiló legyen az Isten háza? Hát csak annyit tudna adni az ember Istennek, az ő tiszteletére és imáadására szánt helyre, közöttünk tartózkodására templomul? Minden ember a maga lakását széppé, kedvessé, fényes képekkel ékessé törekszik tenni, csak az Isten háza legyen szegény, elhagyatott, mert fukarságunkból mindenre telik, csak erre a legszentebbre nem s csak mentegetjük zsugoriságunkat, mint Kain, természetünk hitványabb, értéktelen részét szánjuk Istennek áldozatul s magunkat akarjuk megnyugtanni, hogy Isten jobban szereti a csupasz falakat s az oltár-, az áldozatnélküli ének-, ima- és szónoklat-«csarnokot».

Az Isten szent, fönséges, magasztos, a házában is ilyennek kell lenni, ezt kívánja az emberi becsületézés is.

«Minden dicsérje az Urat.» Isten mindent (ásványt, növényt, állatot, embert) a maga dicsőségére teremtett. Azért mindennek, ami csak létezik, részt kell venni a teremtett dolgok örök küldetésében és a mindenség örök himnuszának éneklésében. Az emberi tehetség, művészet s az anyagi lehetőség végtelen skálája — mind. Nyilatkozzék meg a templomon az egész teremtett valóság és emberi jószág, kapjon ott szerepet minden — ami Istené.

A királyok kincseket hoztak a szegényes jászolhoz. (Heródes gyilkos tört.) A pásztorok ajándékokat, imádatot, szolgálatkészséget, az angyalok dicsőséget zengnek, a szent Szűz imádkozik. Mindenki a legéltékesebbjét, a legszebbet s legkedvesebbet. Mindenki itt mutatja meg, hogyan szereti Istent s mit tud tenni, mennyit tud hozni, áldozni az Ő dicsőségére.

Az ember örökéletre törekszik, boldogságra és hiúságra, hogy a neve éljen s fennen ragyogjon. S ezért mit nem képes tenni! Pedig minden elvész! De aki a templomhoz, annak fennmaradásához egy kicsinységgel is hozzájárul, az önmaga életét építi, örökíti s teszi méltóvá az örök életre.

Hogyan adjunk? Abban a tudatban, hogy az öröklakásom építem ezzel. Hogyan adjam?

Egy gazdag ember templomot épített. Kész volt már. Megnézi. Egy ördögöt lát benne, amint láncsal méri a falakat. Mit mérsz te itt? — kérdi az úr. Azt mérem — feleli az ördög — hogy mennyi ebből az enyém.

Hogyan adjam? Isten dicsőségére s nem az én hiúságomra, szeretettel és igazságos módon s nem hamisság vagy a bűn útján. Alázatos tiszteletből és hódolatból. Ne azért, hogy megdicsérjenek, hogy nevem márványlapon ragyogjon, hanem az örökélet könyvében. Sohase vezessenek emberi szempontok.

De itt van a lelki templom is. Ez is ékes, szép legyen. Olyan, mint a

nagy templom. Tiszta, csendes, erénnyel ékes, szentek tisztelete, a szeretet örök mécsese legyen benne s a jócselekedetek kincseivel gazdag. Legyen a lélek erős, mint a templom oszlopa, vidám s fölemelő, mint a templom muzsikája, imára és vallásos életre buzdító, apostoli, kedvesen szóló, jóra hívó, mint a harangszó. Krisztus keresztjét szótlánul hordó, kimagaslóan példát adó, mint a tornya. Szíves, kedves — Szentlélek hajléka.

Igy e kettővel épül ki a hid oszlopa s az örökélet hídjá, mely átíveli az én életem örvénylő folyamát, kiemel, megóv, fölemel s átment a kínos, szenvedéssel teli életből, a siralomvölgyének partjáról az örökélet boldogságába s ott én, aki nem hanyagoltam el e kis templomot, szép, tiszta, ékes volt, tehát szerettem Istenért s nem hanyagoltam el a nagy templomot sem, szerettem, mert lelkem onnan élt; Isten, aki a szerető lelkek Atyja, megnyitja számomra is megérdemelt áldozatos életem után az ő országát, az örökélet templomát.

Dr. Valkony Ferenc.

Jézusom, mindenem!

AZ EMBER mindig úgy néz a szentekre, mint a túrista a magas havasi csúcsokra: csodálattal, ámulattal. Hogyne, hiszen ők Isten barátai, kedveltjei, — viszont nekik Isten a Minden: Belőle, Vele, Érte élnek. Ha ezt tudjuk és szem elől nem tévesztjük, megértjük egy szeráfi Szent Ferencnek forró imáját, amit e két szó fejez ki: *Istenem, Mindenem!*

Istenem, Mindenem! E két szó annyit jelent, hogy Isten nélkül semmi sem vagyok, — de jelenti azt is, hogy amim csak van: értelmem, szívem, akaratom, minden gondolatom, szavam és cselekedetem, mindenem arra irányul, ami az Ővé; jelenti azt, hogy semmi-életemnek az Ő dicsőségét kell dicsérnie — az Ő segítségével, az Ő kegyelmével.

Az Istent-szerető, gyarló földi lélek minden erejével, áhitatának egész melegével az Oltáriszentség felé vonzódik. Az oltáriszentségi Jézus, ez a titkos Isten az ő mindene: élete, éltetője, célja és célhoz segítője.

Jézusom, Mindenem! — Mit jelentett e két szó a szenteknek, ezeknek a próféta-lelkeknek, Jézus apostollelkű követőinek és mit jelent nekünk?

A szentek beleláttak e nagy Szentség mélységeibe; lelkükbe tükrözött szépsége: titokzatosságát csodálták, de nem tartották lehetetlennek. Tudták, hogy az emberi ész véges, megismerésének vannak határai s csak addig jut el, ameddig a Fölség kinyilatkoztatja magát. S Ő az alázatosoknak megmutatta magát s ezek élvezték szépségét, elteltek boldogsággal, s hirdették az eucharisztikus Szent Tamás-lelkek a titokzatos Szépséget. Csak Róla akartak énekelni, dicsőítő himnuszokat zengedezni, csak Róla, a szívek Királyáról, a szentség Forrásáról.

Mi mindenről beszélünk, oly sok minden tetszik szemünknek, nyelvünk magasztal, hfeleg, — nem látjuk az igazi Szépséget, nem látunk a mélyre : hiányzik belőlünk a prófétai lélek, mely lát. Nyissuk ki szemünket, ne vakoskodjunk ! Vakondok-lelkek vagyunk, akik csak a sötétben látnak, ami persze annyit jelent, hogy nem látunk, mert nincs fény, nincs amit látnunk lehetne. Jézusunk, Te légy a mi Fényünk, a mi Világosságunk, a mi Szépségünk — Mindenünk !

A szentek szívében a szentségi Jézus forró, lángoló szerelele ég. Nincs ott más érzés, nincs ott semmi nemtelen, hideg földi érzés : a szeretet kiéget onnan mindent, átnemesíti a nemtelent, tisztává teszi a szennyest, lágyvá a keményt, acélossá a puhányt, angyalivá a földit, istenivé az emberit. Finom mesterhegedük azok a lelkek, a Szentlélek hárfái, akik minden természetfeletti érintésre reagálnak. Jézus megjutalmazta az Őt szerető lelkeket. Gondoljunk csak *Kosztka Szent Szaniszlóra*, akihez szent angyala által küldte el Szent Testét. *Baylon Szent Paszkál* az érte mondott szentmise Ürfelmutatásakor mégegyszer kinyitotta szemét, hogy láthassa Azt, Akit annyira szeretett, Akit egész életében imádott és szolgált. *Néri Szent Fülöp*ről azt olvassuk, hogy szíve táján két bordája kifeszült, szíve kitégult és igen hevesen dobogott, ha Istenről beszélt, ha a szentmiseáldozatot bemutatta és ott Jézust imáda.

Élesszük fel szívünkben mi is a szeretetet Jézus iránt ! Legyen Ő egyedüli Szerelmünk ! Legyünk készséges szolgálói, játékszerei : tegyünk úgy, amint Ő akarja, alkalmazkodjunk az egyetlen Akarathoz — és biztosak lehetünk boldogságunkról ! Igaz, sokszor talán fáj, amikor lelkünk húrja nagyon feszül, de így illik bele lelkünk éneke az Istent dicsérő himnuszba. Mi egészen az Ővéi akarunk lenni s azt akarjuk, hogy Ő egészen a miénk legyen !

Hogy mit jelent ez a két szó: Jézusom, Mindenem ! — mutatja az apostolok és az apostollelkek buzgósága; gondoljunk csak egy Szent Pálra, akinek egy a célja egész földi életében : Krisztust, a Megfeszítettet hirdetni ! — mutatja a vértanuknak életet megvélő bdlorsága; nézzük csak a három első század keresztényeinek katakombás életét : az Eucharisztia volt központjuk, a szentségi Jézus volt Mindenük !

Legyünk mi is a legfölségesebb Eucharisztia apostolai : vegyük buzgón magunkhoz, imádjuk a szentségi Jézust, vezessünk Hozzá másokat is, hogy érezzék azt a boldogságot, ami nekünk osztályrészünk ! Kérjük az édes Jézust, főleg az Ürfelmutatás magasztos pillanatában és a szentáldozás fölséges perceiben, hogy áldja meg mindazokat, akiket szeretünk, akikért imádkozni kötelességünk ; kérjük, hogy szerettesse meg magát minden emberrel, hogy mindenkinek Mindene legyen Az, Aki egyedül méltó arra, hogy a szívek szeressék !

Tokody László.

Július—augusztusi imaszándékunk:

Az eredményes gyakori szentáldozások.

Olyan furcsák a gyönyörűen gondozott és jól öntözött talajban a száraz fák a körülményeknek megfelelően buján zöldelő lombzatúak mellett! Pedig a legjobban szituált és gondozott parkban is találkozunk ilyenekkel. Az eukarisztikus élet talaján is a gyönyörű lelki életet mutató emberek mellett vannak hervatag vagy egészen száraz lelkek. Mintha a szentáldozás nem hozná meg a maga gyümölcsét életükben. Szomorú, de tagadhatatlanul előfordul. Az oka, hogy sokan nem eléggé *akarják* venni a szentáldozással az Úr kegyelmeit. Csak mennek áldozni, de nem *akarnak* általa az Üdvözítő forrásából meríteni. Sokan *nem tudják* elég praktikusán fel fogni a szentáldozás mérhetlen nagy kegyelemalkalmát: aluszékony tepedtséggel töltik el az időt, amikor a szentáldozáshoz mennek. Az Úr szavai jutnak eszünkbe, melyeket a szamariai asszonyhoz intézett: *ha tudnád az Isten ajándékát!* Sokaktól kénytelen az Úr ugyanezekkel a szavakkal kivonulni, üresen hagyva a lelküket, mert nem tudták és azért nem is akarták és föl sem szívták lelkükbe az Ő isteni kegyelmeit. Ahol a tudás és akarat megvan, még ott is sokszor hiányzik a harmadik tényező: az aktivitás, a *tevékenység*. Az Úr Jézust a folytonos tevékenység jellemzi. Ha lelkünkbe jön s az Ő isteni életét kiönti benne, csak úgy marad meg bennünk, csak úgy lesz hatással reánk, ha engedjük az Ő természetének megfelelő tevékenységekben résztvenni. Az Úr Jézusnak az evangéliumból ismert erényei, útmutatásai, a krisztuskövetés állandó megvalósítása az a tevékenységterület, amelyen a jól végzett és gyakori szentáldozások meghozhatják gyümölcsüket. Ezért imádkozzunk, hogy a gyakori szentáldozás terjedjen és eredményes is legyen.

* * *

Az Oltáregyesület tagjai júliusban teljes búcsút nyerhetnek 6-án, 7-én, 16-án, 22-én, 29-én, 31-én. Augusztusban 3-án, 4-én, 15-én és mindkét hónapban a havi imaóra napjain, egy tetszésszerinti napon és egyszer, amely napon az Oltáregyesület elhunytjaiért ajánljuk fel szentáldozásunkat.

Szeptember 3-án d. e. 10 órakor Dr. Mátrai Gyula tb. t. p. k. lelkész ünnepélyes *szentmisét celebrál az Örökimádás-ban* mindazokért, akik a két nagy harang költségeit összeadták; hogy az Úr Jézus mindegyiknek azzal fizesse meg jótékonyágát, amire leginkább szüksége van.

Egy öreg plébánosnál.

HETVENKÉT éves. Szent és tiszteletreméltó pap, mély gondolkozású, aki helyesen ítéli meg a jelenlegi életviszonyokat. Eredetinek tartják. Mindenki rámondják, hogy eredeti, aki a régi, szent hagyományokhoz ragaszkodik.

— Elmentem hozzá — beszéli el az egyik paptársa. — Éppen egy tízéves kisiút tanított, aki egy régi, avult könyvből a ragozás szabályait tanulta.

— Tudja-e, — kérdezte — mit teszek én most?

— Tanít.

— Igen, tanítok és megmentem a társadalmat.

— Igazán eredeti ez az öreg plébános — gondoltam magamban. —

A nyelvtant tanítva, hogyan lehet megmenteni a társadalmat?

— Ne csodálkozzon, főtisztelendő úr. Igen, értse meg, a társadalmat mentem meg. Ma mindenhol azt mondják, minden újságban megírják, hogy az embereket Istenhez visszavezethessék s megakadályozhassák a szocializmus és az istentelenség terjedését, beszédekkel kell tartani, társulatokat alakítani és gyűjtéseket rendezni. Mindez kitünő... De ennél még jobb mód is van. Nekem az a tervem, hogy ebből a kisiútból papot neveltetek. Jövőre a kisszemináriumba fog menni. Papok nélkül mi eredménye lehet a világi beszédeknek és az újságcikkeknek? Hibáznak az újságrók. Csak méltatlankodnak, csak zúgolódnak, amikor hallják, hogy külföldön bezárnak templomokat, beszüntetnek plébániákat, de azon nem sajnálkoznak, hogy a kis- és nagyszemináriumok annyira megüresedtek. Pedig a veszély nagyon közeli. Negyven év múlva, ha elfelejtik és nem tesznek többé semmit a papi hivatások érdekében, akkor egy katolikus ország elveszett. Az Anyaszentegyház nélkülözhet plébániákat, új alapításokat és papnevelőket, de papokat nem. És, kedves barátom, arra gondolt-e, ha egy pappal több van, egy misével is több van mindennap, húsz-harminc-negyven év alatt? És a szentmise nem a világ üdvössége-e? Összes jócselekedeteink, összes imádságaink együttvéve sem érnek fel egy szentmisével. Misében Isten, igen, Isten személyesen imádkozik érettünk.

És az öreg plébános remegő kezével a könyvtárból egy könyvecskét vett elő és olvasta:

— «Szüntessék meg a papságot és Krisztus még történelmi emlék sem lesz többé»... A papokkal és a papok által Jézus Krisztus él, beszél és cselekszik: összeköti az eget a földdel. A katolikus lélek számára a pap Isten után az a «minden» ki által kegyelmeket, lelki örömet és isteni adományokat nyerünk el. Ha a papság megszűnik, azt mondhatni, hogy az emberek Istenről többé nem vesznek tudomást. Ijesztők Arsi plébános

szavai: «Ha húsz évig a plébánia pap nélkül marad, nem lesz teremtmény, aki Istent imádná». Most már láthatja, barátom, miért akarok egy papot neveltetni és iskoláztatni. Amikor ez a kisfiú az oltárhoz fog lépni, nem leszek már e világon; de odafönn (a mennyországban) Jézus és Mária bizonyára reám fognak mosolyogni, ami elfelejtett majd velem minden fáradságot. Ön fiatal, kedves barátom, tegyen tehát úgy, mint én. Talán kevesebb része lesz abból, amit a világiak dicsőségnek mondanak, ez füst, amely elszáll, de a jó Isten bizonyára meg fogja jutalmazni. És amit egymaga nem tudna megtenni, keressen segítséget nagylelkű egyéneknek és legyen Isten kéregetője.

Antonio Martinez de la Pedreja.

AZ ÚRISTEN gyakran megengedi, hogy egy ember, egy család, vagy akár egy nemzet nagy, végzetes megpróbáltatáson essen keresztül. Megengedi, hogy iszonyú szenvedések, megrázkódtatások ériék, megengedi, hogy szent neve botránnyba és gyalázatba fuljon, de sohasem úgy, hogy a benne bízókna ne küldjön csillagot, biztató reményt, szent bizonyosságot, az örök egy igazság zálogát.

Spanyolországban minden nagy szenvedése, megpróbáltatása közepette is támaszt lelkeket, akikben minden botránnyt és tagadást meghazudtoló módon él az Isten lelke. És ha a felnőttek szívét beteggé silányította a körülöttük dülő bűn és örület, gyermekek ártatlan életében ragyogtatja fel örök világosságát, gyermeki lelkek édes melegénél olvasztja meg a jégpáncélt a felnőttek szívén.

Rövid vonásokban közöljük kedves olvasóinkkal egy ilyen kis gyermek életét, aki édes otthont készített lelkében a templomokból kiüldözött Úr Jézus számára.

Antonio Martinez de la Pedreja 1920 augusztus 8-án született Santanderben, a cantabriai tenger partján. Szülei, Florentino Martinez és Marina de la Pedreja nemcsak születésüknél, de lelki életükénél fogva is nemes emberek voltak. Antonio rövid kis életében mindég gyenge volt, úgyhogy bizony nagy gondosságra és kiméletre szorult. Hároméves korában intelligenciája olyan rendkívüli módon indult fejlődésnek, hogy a család orvosa egy ízben azt mondta róla:

— Sohasem láttam még ilyesmit; intelligenciája jóval meghaladja korát.

Hároméves korában már minden érdekelte. Egyszer a kertben például ezzel a kérdéssel fordult édesanyjához:

— Anyuskám, ki csinálta ezt a virágot?

— A jó Isten kis fiam, aki mindent amit látsz, semmiből teremtett. Ő adta neked szüleidet, ruháidat, az ételt amit megeszél és játékaidat is.

Mire ragyogva így felelt :

— Apuka-Isten nagyon szeret engem, úgy-e Anyukám? Én is nagyon szeretem őt, nagyon : csak nem tudom megmondani neki, mert sohasem látom.

Édesanyja megmagyarázta azután neki, hogy Isten mindent lát és mindent tud. Ilyen tanításokon nevelődött a gyermek lelke.

Ugyanebben az évben történt, hogy egészségi okokból ricinus olajat kellett adni a kis fiúnak, aki bizony nem szívesen vette be a kellemetlen orvosságot. Ekkor édesanyja rászólt :

— Ha annyira szereted Apuka-Istent, ajánld fel neki ezt a kis áldozatot.

— Igen, anyukám, — felelte a gyermek, — Apuka-Istenért igen.

És ugyanezt ismételte valahányszor ricinust adtak neki, anélkül, hogy az irtózás legkisebb jelét is nyilvánította volna.

Ahhoz, hogy élete és viselkedése érthetőbb legyen, tudni kell azt is, hogy egyetlen gyermeke volt szüleinek. Benne tükrözték önmagukat a fiatal házaspár, ő volt legfőbb boldogságuk, örömük, kettőjük életének egyetlen célja és kivirágása.

Ő maga gyakran mondogatta :

— Utánoznunk kell a Szent Családot. Te vagy apukám Szent József, te anyukám a Szűzanya vagy én nekem pedig olyannak kell lennem, mint a kis Jézusnak.

Máskor édesanyja a tanulásról beszélt neki, mondván, hogy ha szorgalmas lesz, díjakat fog nyerni és első tanuló lesz az intézetben.

— Ó, anyukám, — felelte, — ne hidd, hogy sokat szeretnék tudni! Csak az fontos nekem, hogy szent legyek. Látod, szent az nagyon szeretnék lenni.

Vagy máskor naívan kijelentette :

— Azelőtt nagyon szerettem tanulni, de most csak szent akarok lenni. Mert mi ér többet : sokat tudni, vagy szentnek lenni?

Egy más alkalommal hozzátette :

— Anyukám, nekem nagyon sokat kell imádkoznom, mert Garcia Herrero atya azt mondta, hogy a szentek fajtájából való vagyok, én pedig nagyon szeretném, ha igazán szent lehetnék.

Mіндеbből láthatjuk, hogy micsoda lélek volt már Antonio ötéves korában. Éppen abban különbözik más, ugyancsak szentség hírében elhalt gyermektől, hogy fiatal kora ellenére is csodálatosan józan volt és bámulatosan tudott okoskodni. Az életszentségről nem voltak gyermekes elgondolásai és fel-felbukkanó apró szenvedélyeit annyira kordában tudta tartani, hogy egyszer, amikor édesanyja szentgyónásra készítette elő, így szólt :

— Anyukám, a haragot és bosszúállást elhagyhatod ; én már végeztem velük.

Máskor, amikor édesanyja egy képes katekizmusban a főbűnöket mutatta neki, azt mondta :

— Ezekből már csak a fűsvénység maradt meg bennem, mert tudod anyukám, az irgység már teljesen elmúlt ; semmitem maradt belőle.

Hihetetlen módon uralkodott hibáin. Csodálatosan alázatos tudott lenni, mindenben tökéletesen engedelmeskedett, megdöbbentő módon bánókódott apró hibáin, családjának gazdagsága ellenére meglepően igénytelen volt minden dologban, meleg gyengédséggel fordult a szenvedők felé és irgalmaságot gyakorolt, ahol csak alkalma nyílt reá.

1926-ban, a mexikói vallásüldözés idején, minden nap imádkozott Calles megtéréséért. Egy reggel kijelentette édesanyja előtt :

— Anyukám, ha nagy leszek, Mexikóba megyek ; vértanu akarok lenni !

Édesanyja megsejtén, hogy kis fia lelkében arra készül, hogy hittérítő legyen, egyszer így szólt hozzá :

— És mi lesz majd szegény anyukádból, nélkülöd ? Mire Antonio forrón megölelte és úgy felelt :

— Édes kis anyám, nagyon szeretlek, de mégis inkább Istené vagyok, mint a tied, mert nem te haltál meg értem, hanem Ő.

A Szűzanyát is határtalanul szerette. Naponta elmondta a rózsafüzért és ha fáradságára való tekintettel szülei azt mondták neki, hogy hagyja el kivételesen és feküdjön le anélkül, élénken tiltakozott.

— Azt már nem ! — felelte. — Mindegy, hogy mi lesz velem, de a Szűzanyát nagyon szeretem.

A meséket nem kedvelte.

— A mesék nem igazak — mondta gyakran. — Inkább a kis Jézusról beszélj nekem.

Máskor (még nem volt egészen három éves) édesanyja a Megváltó szenvedéseiről beszélt neki. Hirtelen abba kellett hagynia, mert a gyermek keservesen zokogott, majd mégis folytatnia kellett az elbeszélést, mert a kis fiú hallani akarta, mi mindent szenvedett el a jó Isten értünk, akárhogy is kínlódott az elbeszélés alatt.

A kis Antonio igazi eucharisztiai lélek volt és egész lényével igazolta azt a jövendölést, mely szerint szentek lesznek a gyermekek között.

Még nem volt ötéves, amikor nemcsak hogy betéve tudta a katekizmust, hanem a felnőttek módjára értette és magyarázta azt.

Ekkor történt, hogy megkérte szüleit, engednék meg, hogy a szentségekhez járulhasson.

— Mennyire fáj nekem — mondta, — hogy én nem fogadhatom szívbem Jézust úgy mint ti mindannyian.

És amikor szülei, a régebbi idők felfogásának hatása alatt, azt mondták neki, hogy hétéves kora előtt nem járulhat szentáldozáshoz, így panaszkodott:

— Ha majd hétéves leszek! Az még nagyon messze van! Mért ne áldozhatnék ötéves koromban, amikor már a katekizmust is ismerem?

Mivel mégsem teljesítették kérését, azért könyörgött, hogy legalább meggyónhasson. Édesanyja beleegyezett és megígérte neki, hogy majd előkészíti első gyónására. Ő azonban, amikor egyszer a szolgáló sétálni vitte, megkérte a leányt, hogy a jezsuita atyák székházába vezesse őt. Alig hogy a templomba lépett, odament Janez atya gyóntatószékéhez és szinte fennhangon gyónta meg apró bűneit. Otthon azután kitörő örömmel újságolta édesanyjának:

— Anyukám, Janez atya a jó Isten nevében már megbocsátotta bűneimet!

Ettől fogva minden szombaton meggyónt és nagyon komoly dolognak kellett lennie annak, ami ebben megakadályozta.

Végre első szentáldozásának boldog napja közeledett. A kis fiú akkoriban fürdőhelyen időzött szüleivel és a szállodában mindenkinek nagy lelkesedéssel beszélt a nagy eseményről. Mindenki megszerette, ő pedig mindenkinek elmondta lelkének nagy vágyakozását. A gyermekeknek, a cselédeknek egyaránt. Ezt meghívta a szertartásra, am azt imáiról biztosította.

1927 augusztus 8-án lett hétéves, de szülei és nagyanyja, tudva, hogy mennyire szereti a Szűzanyát, úgy gondolták, hogy augusztus 15-én, Mária Mennybemenetelének napján járuljon először szentáldozáshoz. Ő azonban nem akart addig sem várni.

— Ó nem, anyukám, — mondta, — az későn lesz. Te azt mondtad,

hogya hétéves leszek, áldozhatok ; én pedig 8-án leszek hétéves és egy napig sem akarnék tovább várakozni.

Szívesen engedtek kívánságának. Szülei úgy akarták, hogy a nagy esemény liencresi házuk kápolnájában történjék meg, ugyanott, ahol ők esküdtek örök hűséget egymásnak.

A hetedikéről nyolcadikára virradó éjjelen Antonio nem húnnya le a szemét. Már hajnalban felkelt és felöltözött.

A szentmise nyolc órakor kezdődött és miután a kisfiú magához vette az Urat, szülei és családjának többi tagjai is szentáldozáshoz járultak. Antonio egész nap úszott a boldogságban. Este kenyeret, csokoládét és más édességeket osztott ki a falu kicsinyei között úgy, ahogy azt szülei szokták, megfelelő alkalmakkor.

Rendkívüli módon vonzódott a szentáldozáshoz. Minden nap áldozni akart. Szülei egészségi okokból néha napján nem engedték meg neki, de ő magától sohasem hagyta volna el ; sem a rossz idő, sem a korai időpont nem riasztották vissza.

Mikor egyszer édesanyja figyelmeztette, hogy nem szabad sűrűn áldozni gyónás nélkül, azt felelte :

— Igen, anyukám, de nekem nincsenek halálos bűneim.

— Jól van, kisfiam, de bocsánatos bűneid mégis csak vannak.

— Bocsánatos bűneim vannak, de elmondom a Hiszekegyet és akkor már meg is bocsátotta őket a jó Isten. Kis anyám ne tilts el az áldozástól !

Antonio általában derűs gyermek volt, de első áldozása óta még elégedettebbnek látszott. Egyszer édesanyja megkérdezte tőle, hogy mitől olyan boldog mindég?

— Azért vagyok boldog — felelt nagy egyszerűséggel a gyermek —, mert nyugodt a lelkiismeretem. Mióta azt mondtad nekem, hogy amikor feljebbvalóimnak engedelmeskedem, olyan, mintha az Úristennek engedelmeskednék, mindég elégedett vagyok, mert tudom, hogy ha engedelmességből megtanulom a leckémet, Jézusnak okozok örömet vele. Ha játszani küldesz, nagyon jól mulatok, ha megtiltod, hogy játszam, annak is örülök, mert tudom, hogy Isten tiltotta meg. Ha egyedül játszom, kissé unatkozom, de tudom, hogy nem azért jöttünk a világra, hogy jól mulassunk, hanem, hogy Istennek tessünk.

Egy reggel a rossz idő miatt édesanyja nem akarta templomba engedni, ő azonban nem akart lemondani a szentáldozásról.

— Nem akarok elkárhozni — mondta.

— De Tonito, attól, hogy egyszer nem mész áldozni, még nem kárhatsz el ! — nyugtatta őt az édesanyja.

— Tudom, — felelte, — hogy a szentáldozás nem kötelező. De látod, ha megszokom, hogy elhagyogassam és te meghalsz egyszer, mire megnövök,

talán rossz pajtások közé keveredem és mert gyenge leszek mivel nem veszem magamhoz Jézust, megtörténhetik, hogy utánzom őket és halálos bűnbeesem. Ha viszont rendszeresen áldozom, Jézus velem lesz és így akkor sem fogok bűnt elkövetni, ha te meghalsz. Látod anyukám, hogy áldoznom kell és nem is fogom sohasem elmulasztani, még akkor sem ha beteg leszek, hacsak te meg nem tiltod kisanyám.

Ugyanez a szeretet készítette arra is, hogy gyakran látogassa meg Jézust a szent Eucharisziában. Santanderben valahányszor csak kiment az utcára, útbaejtette a templomot és felkereste Jézust.

Érdekes, hogy ez a gyermek, aki annyira szerette Jézust szívébe fogadni, mit kért Megváltójától.

Egy reggel, amikor szentáldozásról hazatért, hangosan adott kifejezést szívbeli nagy örömének.

— Értem, hogy örülsz — mondta neki az édesanyja, — hiszen a jó Jézus mindent megad neked, amire kéred . . .

— Ó nem, anyukám! Kértem, hogy gyógyítsa meg Modesta nénémet és nem tette meg, mert az talán nem lett volna jó neki. Csak azt teszi meg igazán, amit arra vonatkozóan kérek, hogy jó legyek. Kértem, hogy vegye el a gögösségemet és elvette. Kértem, hogy szabadítson meg a bosszúvágytól és megtette azt is. Ezért most már csak arra kérem, hogy szent legyek.

Antonio nyolcéves korában már megérett a Mennyszigetre. Ő maga is érezte ezt.

Néhány nappal megbetegedése előtt, mikor édesanyja megölelte, ezt mondta neki:

— Anyukám, te túlságosan szereted a te kis fiadat! Mi lenne, ha meghalnék, anyukám?

— Ne mondj ilyet — kiáltotta ijedten a szegény anya — nem fogsz előbb meghalni, mint anyukád!

— És ha Isten mégis úgy akarná, mit tehetnénk ellene?

— A jó Isten nem fogja megengedni hogy öregségemre egyedül maradjak.

— Ne félj anyukám! A jó Isten majd más gyermeket ad neked.

1929 február 3-án egy enyhe torokgyulladásal ágyának esett. Néhány nap múlva felszökött a láz; az enyhén kezdődő betegség napról-napra súlyosbodott.

Antonio hamarosan megértette a helyzetet de édesanyja előtt mindig vidám volt és mindég panasz nélkül viselte fájdalmait. Az orvosnak azonban, amikor megkérdezté tőle, hogyan érzi magát, azt felelte:

— Rosszul . . . nagyon rosszul.

Az ápolónővérnek és a szolgálólánynak gyakran mondta:

— Meghalok, de azért nem félek, mert egyenesen az égbe megyek.

Máskor így szólt :

— Elmegyek Jézussal.

Két nappal halála előtt ezt mondta édesanyjának :

— Anyukám, mivel nagyon barátja vagyok a jó Istennek, úgy-e sok mindent fog adni nekem. És mondd, nagyon fogsz sírni, ha meghalok?

— Ne beszélj erről gyermekem !

— Nem, ne sírj, mert én az égbe megyek : a mostani szenvedéseim pótolják a tisztítótűzet.

Máskor hozzátette :

— Isten adta az egészségemet, Isten vette el : áldassék az ő szent neve.

Másnap, február 22-én még rosszabbra fordult az állapota. Végre elhatározta, hogy szegényen haljon meg. Gyóntatójának (ismeretlen célra) 35 pezetát adott és a perselyét átnyújtotta édesanyjának.

— A tied, kisanyám — mondta neki.

22-én éjjel Janez atya meggyóntatta és megígérte, hogy reggel elhozza neki a szent útravalót.

Antonito elég nyugodtan töltötte az éjszakát, de reggel türelmetlenül nézett az ajtó felé és folyton ismételte :

— Mikor jön már? Nem jön még Janez atya?

Amikor végre feladták rá az utolsó kenetet, néhány percig csendesen feküdt. Ekkor azután beköszöntött a halál. Az orvos, akit sebtében elhívtak, kijelentette, hogy itt a vég. De Antonio teljes megbékéltséggel folyton csak ezt hajtogatta :

— Meg fogok halni, meghalok . . .

Csókkal búcsúzott édesapjától, nagyanyjától, majd fennhangon édesanyját hívta, aki abban a pillanatban nem volt a szobában. Az anya a kiáltásra odarohant. Még egy csók . . . még egy ölelés . . . és Antonio lelke égbe repült.

A halála utáni napon sok csodálatos dolog történt, de ezekre most nem akarunk kitérni. Csak annyit teszünk még hozzá az elmondottakhoz, hogy Antonio édesapja, kis fiának halála után ezeket mondta :

— Felajánlottam őt Anyámnak, a Hétfájdalmú Szűznek. Elvette tőlem. Legyen áldott, akkor is ha megszakad a szívem.

Édesanyja pedig kijelentette, hogy újból felajánlaná kisfiát az Uristennek, ha kívánná tőle.

Lugánói emlékek

Svájci levél.

ORÁGA LÉLEK, legutóbbi soraim óta sok szépet láttam, sok jót tapasztaltam. Orvosom innen, az örökös hó hazájából leküldött alacsonyabb fekvésű vidékre, enyhébb levegőre, mert a hosszas magaslati klíma megviseli az ember szívét és idegeit. Így jutottam március közepén az Alpok déli lábához, a gyönyörű Luganóba, a legszebb tájra, melyet eddigi életemben láthattam, hol a természet remekei, hegy és völgy, víz és nap-sugár, fa és virág gazdag változatban találkoznak. Valamint a kultúra is dicséretes munkát végzett, hogy az ember, főleg a gyengélkedő, az élet harcában kifáradt ember jól érezze magát és megkapja, amit keres, a több erőt és egészséget, a több békét és örömet.

Én meg éppen szerencsés voltam: Mondjuk helyesebben, a jó Isten nagyon jó volt hozzám, mert Luganó legszebb részébe, az úgynevezett Paradisóba, magyarul paradicsomba csöppentem bele. Csupa szépséges villa között, pálmák és más örökzöld fák koszorújában laktam, pár percre a kékszemű nagy luganói tótól. Ennek a földi paradicsomnak, a Paradisónak is van egy gyöngye, olyan mint az elrejtett kincs, kevesen ismerik, de akik rátalálnak, azok meglelték a Paradiso lelkét: a Casa Santa Birgitta, a szent Brigitta-nővérek házát. Szépen elrendezett park ölében két épület van. Az egyszerűbb, szerényebb a nővérek hajléka; a másik, az előkelőbb az üdülők, a fáradt vándorok pihenő helye. A ház szíve a kedves kápolna kettős hajójával, egyikben a nővérek kórusa van, másikban a hívek gyülekeznek. Középen az oltár, a kegyelem és béke forrása.

Az egész ház nagyon otthonos, de még otthonosabbá teszi a kápolna. Végtelen nagy megnyugvás a léleknek, hogy nincs idegenben, hanem csak pár lépésre a szentségi Jézustól, kinek gondviselő szeme mindig rajtunk pihen, kinek atyai Szíve mindig értünk dobog, kihez a nappal és éjszakának minden órájában szabad a bemenet és mindig kegyesen fogad bennünket mint lelkünk orvosa, tanítója, jósa, atyja, pásztor.

Eszembe jut, egyik beteg említette nekem itt az öreg Strélában, ahol lakom: szívesen megyek haza, mert anyám szeretettel várnak, de mégis itt valahogy jobb, mert otthon nincs kápolnánk, nem lakhatom egy föld alatt az Úr Jézussal. Itt könnyebb a baj, a kereszt, édesebb a szenvedés, nem gyötör úgy a láz, mert velem az Úr Jézus, kit nem pótolhat otthon senki, még édesapám és édesanyám összes szeretete se. Teljesen igaza van ennek a betegnek. Az emberi lélekben kiolthatatlan a vágy Isten után s minél jobban érezzük földi életünk törekenységét, annál hatalmasabb ez a vágy és el nem csitul addig, míg Istene közelében, mennyei Atyjának karjai közt meg nem nyugszik.

Hányszor feltört lelkemből is a gyermeki öröm: mily jó katolikuskának lenni, mert idegenben sem vagyok idegen, egyedülállétemben sem egyedül, betegségemben se elhagyott, mert Atyám házában élek, hol a kettős nagy szeretet uralkodik, s ahol a ház levegője is béke, öröm, megnyugvás és odaadás.

De visszatérek a jó nővérekre, ezekre a szürkeruhás, feketefátyolos, lecsukott szemű, befelé néző földi angyalokra, kiken előmlik az összeszedettség, a külső-belső fegyelem és a lelkiélet megmagyarázhatlan bája. A svédországi nagy szent Brigittának leányai, szellemének örökösei. Van bennük sok férfias keménység mindaz iránt, ami nem Istentől van és amit le kell győzni. De kiárad belőlük az a fokozott női gyengédség és nemes finomság is, mely az igazi Krisztusjegyeseknek sajátja.

Szent Brigittáról keveset hallunk, pedig egyike a leghősiesebb nőnek, kiket a történelem ismer. A tizennegyedik század szülötte, előkelő család sarja az északi, svéd földön. Szülei óhajára férjhez megy, nyolc gyermek édesanyja lesz. Hercegi férjével a svéd királyi udvarban teljesít szolgálatot, de az udvari levegőt nem bírja el nemes lelke. Búcsút mond a híváságos környezetnek, hogy zavartalanul Istennek és családjának éljen. Szívét mindjobban lefoglalja az Úr Jézus, többször megjelenik alázatos, engedelmes szolgálójának. Az isteni Mester irányítja lelke vezetését és megérteti vele, hogy egyedül magának akarja. A fogékony és elszánt lélek kész mindenre, hogy isteni Urának óhaját teljesítse. Kérésére jámbor életű férje kolostorba megy. Istenért elválnak egymástól, kiknek a házasságban egy szívük és lelkük volt. Brigitta is zárdába vonul, miután gyermekeiről megfelelően gondoskodott, s ott a magányban éli a ritka kiváltságosak életét, kiket az Úr Jézus arra méltatott, hogy jegyesei legyenek.

Ekkora szeretet és ilyen áldozat csak hőstől telik, kik Isten kegyelmét bőven kapják és azt készséggel felhasználják. Hogy az ilyen áldozat minő gyümölcsöket terem, mutatja az is, hogy a szent anyának egyik leányát is, Katalint, szentként tiszteli az Egyház. A szentek példájának átütő ereje van, mely vonz és követésre késztet.

Néhány szóval kitérek szent Brigitta szellemének főbb vonásaira. Éppen Szentévet tartunk, Krisztus Szent Keresztje lebeg előttünk. Szent Brigitta ennek a Szent Keresztnek volt a szerelmese. Nem tud szabadulni tőle. Vele él, róla álmodik. Emészti a fájó gondolat, hogy mi emberek így bántunk az Isten Fiával, mikor leereszkedett hozzánk. Ezzel köszöntük meg 33 éves életét, tengernyi jóságát, hogy csúfosan keresztre szögeztük és annyira megaláztuk, hogy nem volt épség benne. Ennek a szent nőnek odatapad lelke a Kereszthez. Szeretne róla lecsókolni minden szégyent, minden fájdalmat, minden csepp vért. A részvét fájdalmától kigyúl a szíve, s mint titkosan égő csipkebokor lángol az imádás, engesztelés és viszont-

szereket magasra csapó indulataitól. Ez a lelkület viszi el a Szentföldre is, hogy csókjaival árássa el isteni Jegyesének még a kihűlt lába nyomait is.

Egy másik vonása szent Brigitta lelkének az Egyház szeretete, nevezetesen a Szentánya és a papság nagy tisztelete. Az ő hívő szeme az Egyházban is Krisztust látja s a papságban Krisztus szent Arcát szemléli. Amily öröme telt Krisztus dicsőséges Arcában, melybe az angyalok is vágyva tekintenek, épúgy óhajtotta, hogy ez a Szent Arc az Egyház szolgálóinak életében is megdicsőülést nyerjen. Másrészt szomorúsága és fájdalma égető kinná vált, mikor látnia kellett, hogy ez a Szent Arc az emberi gyarlóságból ismét szegyenbe borul. Aki így érez, az tud imádkozni és áldozat lenni az Egyházért s a benne élő Úr Jézus dicsőségéért.

Egy harmadik vonás az apostoli buzgalom. Minden tűz gyujtani akar, az az élete, hogy gyujt. Ha nem gyujthat, maga is lankad, hamu alá kerül és kialszik. Szent Brigitta is a próféták és apostolok buzgalmával járja nagy utait, ismételve megfordul az Alpokon át Itáliában s amerre megy, meleg lesz a föld is lába alatt s kigyúlnak az ősi buzgalom oltártüzei. Ennek a tűznek ápolását vette át tőle szerzetes családja. Ennek a tűznek erejét az ima, áldozat és szeretet szítja abban a vezeklő, kontemplatív életben, melyre a Brigitta-nővérek szent áhitattal és lelkesedéssel vállalkoznak.

Ezek a jó nővérek főleg Svédországot imádkozták, melyet szent alapítójuk után lelkiörökségnek tartanak. Néhány éve sikerült Stockholmban is letelepedniök. Mikor rendi ruhájukban először megjelentek az utcán, az emberek összefutottak, nagy csődület támadt körülöttük, nem akartak szemüknek hinni, hogy ez lehetséges legyen, hogy Róma követői svéd földön is merjenek mutatkozni. Voltak, kik azon csodálkoztak, hogy a nap még nem sötétült el, mert ilyen szörnyűség csak a világ végét jelezheti. Szegény félrevezetett, fanatikus lelkek! Ha ismernék, kik ezek a szerény, alázatos nővérek, megcsókolnák még a lábuk nyomát is, hisz bennük a szebb jövő angyalai, az Isten országának imádságos kerubjai szálltak az éjszaki homály és köd nyirkos földjére.

Van itt házunkban egy fiatal svéd asszonyka, elég súlyosan beteg tüdejére. Itt találkozott először az Egyházzal. Valami új világ tárult fel előtte. Nem lát még tisztán, csak annyit vett észre, hogy az Egyház nem az a pogány szörnyű valami, aminek ő hallotta s még valami belopódzott szívébe, házunk kis kápolnájának melege, otthonossága, derűje. Nincs ajtosságunk, melyről hiányoznék, jön önkény, jön hivatlanul, a lelke vonzza, s az Úr Jézus hívja. Többször mondogatja ápoló nővérenek: oly jó a kápolnában! Hátha még egészen is be tudna kapcsolódni az Egyházba, annak kincses, kegyelmes gazdagságába, mennyire otthon volna akkor! Látod, Drága Lélek, az ilyen kedves élmények oly szívesen foglalkoztatnak, hogy Neked is örömmel juttatok belőlük. Tudom, hogy a szentségi Jézus előtt

Te is bizalmasabban és buzgóbban imádkozod az ilyenek nyomán: jöjjön el a Te országod!

Egy-egy fohászt kérek értem és értük; mikor az Úr Jézus közelében vagy. Sok üdvözléssel:

Német István.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Az Örökimádás-templom 25 éves jubileuma szept. 8-án lesz. Ez az oltáregyesület egyik legnagyobb szentévi eseménye. Programunkat a szeptemberi szám fogja hozni.

Harangszentelésünk lesz szept. 3-án. Az oltáregyesületnek nagy gondja volt a háborúba elvitt nagyharangok pótlása. Központi templomunk nem maradhatott a jubileumra ezek nélkül. Az Örökimádás-templom híveinek buzgósága csodával határos áldozatokat hozott a harangok érdekében. A Szent József-harang költségeinek összegyűjtése után elhatároztuk a «Virgo Reparatrix» Űrangyalás nagyharag beszerzését is. Már erre a harangra is van közel ezer pengőnk. Még kétezer kell hozzá, de bizunk a bennünket kimondhatatlan hálára kötelező Gondviselésben, hogy az is összejön még. Egyszerre kell a két harangot csináltatnunk, hogy ne kelljen kétszer is kivágnani a torony falát. A nagy harangokat ugyanis másképp nem lehet elhelyezni a toronyban.

A márc. 1-től jún. 24-ig befolyt adományok pengőben a következők: *Februári harangpersely* 89.80, *Hút Jánosné* —.50, *N. N. 3*, *Szednák Anna* 2, *özv. Mahatis Jánosné* 3, *Miczián Zsuzsanna* —.50, *Büntetett Kelemen* 35, *Szabó József* 10, *N. N. 5*, *N. N. 5*, *Mikovits József* és neje, *Hentler Mária* 10, *Farkas Aranka* 1, *Kertay Lajosné* 10, *Szilvásy Gyuláné* gyűjtése 20, a márciusi harangpersely 109.06, *özv. Gregor Gyuláné* 2, *Hausmann Józsefné* 20, *Hám József*

2, *N. N. 2*, *Kovács József* 3, *dr. Szentiványi Edéné* 10, egy kézimunka-délutánon az oltáregyleti hölgyek között rögtönzött gyűjtésből 5, *Mezey István* és neje 10, *N. N. 10*, *Ebers Katalin* 50, *Soproni Ferenc* 24, *Lajos és Teréz* 3, *N. N. Szent Annás kongr.* 2, *Zboril Albin* 30, *Bacsa Mária* és a *Mihalik-család* 6, «egy szegény asszony» 6, *Cziglina József Géza* 5, *Pfann József, Károly, Ferenc* 3, áprilisi harangpersely 125.58, *Réty Gyuláné* és *R. Mária* 1, *Kozák Antalné* 10, fényképekből 12, *özv. Györe Istvánné* 5, *Nándory Györgyné* 2, *B. Ilona* 10, *özv. Cserny Ferencné* főintézőnő, vör. ker. nővér gyűjtése a *Verebély-klinikán* 50 † *Szölgyémy Ferenc* emlékére özvegye sz. *Fögler Szidónia* 50, *Író Vincéné* 15, fényképek eladásából 9, *özv. Hárnas Józsefné* 25, *Fábián Julia* 25, fényképeladás 9, *özv. Endrás Istvánné* 2, levelezőlapok (a vigíliai fénykép kliséjével készítve) árusításából a kiállítás alkalmával 44.48, értéktárgyak eladásából 287.59, *dr. Hütter Lajos* 25, májusi harangpersely 101.70, *Grenszky Róza* 10, *Pausz Géza* 7.50, *N. N. 3*, *N. N. 2*, *Virág Irén* 10, *Skála Róza* 5, *özv. Szű Sándorné* 5, *özv. Sasata Sándorné* 1.50, *N. N. 3*, † *özv. Pesthy Árpádné* emlékére 15, *Antónia* 10, gyűjtés 2.50, *Gondos Margit* 10, *Hansner Margit* 10, *Scheuring Ferencné* 20, levelezőlapokért (gyermek az Úr Jézus előtt) 10, ajándéktárgyakért 13, *Licsmann Erzsébet* 7, «egy háromgyermekes özvegy, aki harcol a csa-

ládjaért» 10, özv. *Mráz Gyuláné* 5, *Herschmanek Antalné* 1, *S. Z.-né* 20, *B. Ilona* újra 10; már kimondottan a *Virgo Reparatrix* (Szűz Mária) Űrangyalás harangjára: levelezőlapokból 2, *Lázár Albertné* 5, özv. *Günther Tivadarné* 5, *Kiesler Józsefné* 2, levelezőlapokból 10.20. — Tárgyadományok: *Hornich Feri* és *Maurer Józstól* 1 $\frac{3}{4}$ kg réz, *N. N.* egy rézgyertyatartó, talált vékony aranylánc, *Volny Károlyné* rézmozsár, *Réthy Gyuláné* és *R. Mária* egy pár arany fülbevaló, ezüstgyűrű, két ezüstérem és réztörmelék, *Schimmel Mária* három rézmozsár, *N. N.* ezüstkanál, *N. N.* két rézgyertyatartó, özv. *Györe Istvánné* velencei mozaik ceruzatartó, velencei kereszt, orosz ezüstpénzből készült karkötő, ezüstlánc éremmel, két ezüstérem, zsuzsú, *Grenszky Róza* ezüstkanál, réz kávédaráló, *Müller Gottliebne* réztörmelék, *Lajrankó Károlyné* férje jegygyűrűjéből készült aranygyűrű, *Hintz Frigyesné* édesanyjának jegygyűrűje, egy Szent Annás kongr. két drb értékes zománc aranyérem, *Kiesler Józsefné* több csomag nemes szegedi paprika és nagymennyiségű vöröshagyma, *Kraft-nővérek* füstölt kolbász és szalonna, *dr. Mátrai Gyula* négy drb díványpárna, egy himzett írómappa, lombfűrészmunka tintatartó, társadalmi lexikon, tiz üveg neszmélyi bor, *dr. Hütter Lajos* tintatartó, zsebkes. A *Mária Reparatrix*-zárdá rengeteg értékes tárgy (arany ékszerek, melyek között egy 500 P értékű) mellett igen sok apróságot, hasznos ruhakelméket, csipkéket és játékokat adott a vásárra, amelyet az adományozott tárgyakból rendez-

tünk. A vásáron a Szent Anna-kongregáció tagjai, élükön elnöknőjükkel és az Örökimádás ministránsai látták el az árusítók tisztét. A vásár a már másodsorú kisorsólt kis aranyóra sorsjegyeinek árusításával együtt 619 P 45 fillért eredményezett a Szűz Mária harangja javára. Ugyanarra még a következő adományokat nyugtázzuk: jún. 6—10-ig lelki gyakorlatkozó hölgyektől 23 P 74 fill., *Heinrich Aladár* 10 P, *N. N.* 2 P, özv. *Szabadhegyi Kálmánné* 10 P, *N. N.* —20 P, *Német Ignác* és neje 2 P, *Pallay Lajosné* 2 P, *Ludrovai Moys Dezsőné* 10 P, *Mészterné* 1 P, *Kador Anna* 1 P, *Dózsa Józsefné* 1 P. Azonkívül biztosítottak látszik egy nagyobb adomány is, melynek érdekében imákat kértünk. — A két nagy harangunk fölszentelése szept. 3-án délután lesz, hogy szept. 8-ra templomunk jubileumára már szólhassanak. *Nemeszölvő jötevőinknek e helyen mondunk hálás köszönetet* és szívből fakadt «Isten fizesse meg»-et, arra kérve őket, hogy imádkozzanak azokért, akiknek még követni kell az ő példájukat, hogy a Szűz Mária Űrangyalás harangjának a költségei is együtt legyenek, mire fölszentelésre kerül.

Özv. Jekelfalussy Sándorné úrnő személyében nagy halottja van az oltáregyesületnek. Még betegségében is buzgó szeretettel dolgozott az oltáregyesület céljaiért. Minden évben három-négy miseruhát himzett az oltáregyesületnek. Mindennap áldozott haláláig. Az oltáregyleti tagok imáit kérjük számára, hogy az Űristen minél előbb jutalmazza meg hűségét.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**